

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 3 (39)

MÄRTS 2002

Kesklinna kaunitar:

Reaalis ikka ilusad tüdrukud!!

Laupäeval, 9. märtsil toimus Reaalkoolis Kesklinna Kaunitar 2002 valimine. Juba kolmandat aastat on see sündmus aset leidnud meile koduses majas lihtsa loogika järgi – kes võidab, saab enda kaela ka korraldamise au. G5 juhatus tõstis üles probleemi, et kui Reaali esindaja juhtuks ka sel aastal võitma (mis peaks suhteliselt veider olema kasvõi selle tõttu, et TIK pani välja 3, 21. Kool, GAG ja TPL 2 ning Reaal vaid ühe kandidaadi), siis me jääme oma suurest jamamise kohustusest priiks, sest teised tahavad ka vahest mõne ürituse enda korraldada saada. Samuti mõeldi, mida võtta ette probleemiga, et Reaal nii võitmatu on. Kas peaks kõik kenad neid Estonia pst. 6 asuva koolimaja seinte vahelt ära pagendama? Paljude suureks kergenduseks pole see G5 otsustada.

Kes ise kohal käis, see nägi, mis toimus ja pikalt seletada pole mõtet. Trikoovooru mõnede kurvastuseks küll polnud, kuid mõõtu võeti nii vaimsete kui ka füüsiliste pingutustega.

Lõpuks jäi võidukroon järjekordselt Reaali kätte, selle aasta Kesklinna Kaunitar kui ka publiku lemmik on 10c õpilane **Tiina Jürgens**, väikese allajäämisega järgnes talle TIKist **Karolin Kõrreveski** ja kolmanda koha suutis tihedas rebimises allutada **Marja-Liisa Põld** TPList. Siin kohal mainiks veel ära, et tegelikult olid kõik

neid väga-väga tublid ja ei saa öelda, et mõni teine osaleja auhinnatutele eriti alla jääb. Lihtsalt sel hetkel särasid need kolm kõige rohkem ja žürii nägi hetkelist seisu. Põhimõtteliselt käis ikkagi väga tihe ja suhteliselt ühtlase tasemega rebimine.

Tegelikult (vastupidiselt laialdasele arvamusel) polnud aga Kaunitari valimine üheõhtune ettevõtmine, vaid selle taga seisnes pikk ja sündmusterikas erinevate inimeste koostöö. Juba kaks kuud varem said tüdrukud kokku ning Ingrid (TIK) ja Steivi (GAG) hakkasid tantsu mõtlema ja teistele selgeks õpetama.

N: "Kõige rohkem käis vist ühistel kokusaamistel Ingrid. Rohkem kui korraldajadki, sest teda oli vaja õpetama ju, mida ta ka usinalt peaaegu igaühiga eraldi tegi. Kord ei saanud tulla üks tüdruk, teinekord teine, tema pidi aga igaks juhuks alati platist olema. Küll on võhma neiu! Lahe."

Samuti hakkasime juba varakult rääkima žüriiliikmetega ja sponsoritega.

L: "Näiteks eelmisel aastal oli lõpuks jama, et kõik jäi viimasele minutile ja siis oli üks suur segadus ja paanika. Tahtsime kõike rahulikult ja korralikult teha, seega tundus alguses naljakas umbes kuu-kaks varem asja uurima hakata."

N: "Ja kuidas žüriisse palutud inimesed asjasse suhtusid! Nad olid tõsiselt õnnelikud ja meelitatud, et neid sellisele üritusele palutakse."

L: "Mina kusjuures arvasin, et kui kelleltki küsin vastatakse a la stiilis: jah, me vaatame ja kaalume seda asja ning sellega jutt lõppebki. Aga näiteks helistasin Valeri Kirsile ja vastuseks tuli, et oh kui lahe, väga tore, et te mind tahate kutsuda jne. Niisiis tegelikult olid mitmed kurvad, kellel just sel päeval mingid teised üritused olid kahjuks planeeritud ja palusid teinekord tingimata uuesti kutsuda."

N: "Eriti mõnus oli see, kui Lili mu viimasel nädalal üksi Tallinna jättis ja Tartusse

II voor - tantsukava. Loositi selline esinemisjärjekord: 1-Ingrid (TIK), 2-Maarja (21.), 3-Karolin (TIK), 4-Anneli (GAG), 5-Marja-Liisa (TPL), 6-Steivi (GAG), 7-Tiina (Reaal), 8-Nele (21.), 9-Maria (TPL), 10-Berit (TIK).

olümpiaadile kihutas ning enne veel igaks päevaks kerge südamega mõne kohtumise (mulle) kokku leppis: "Jah, muidugi meile sobib."

Ja mitte, et me seda juba 101 korda poleks öelnud, täname kõiki žüriiliikmeid, sponsoreid Avonit, Stiinat ja Reaalkooli, õhtujuhte ja bändi ning kõiki-kõiki, kes igatpidi meid aitasid (te ei oska ära arvata, kui vajalikud nad kõik olid). **Lili ja Nele**

Ik 2 - SÕDA II, Õllejumal vs. Maris

Ik 3 - Teater ja võimlema!!

Ik 4 - KATSED: kommentaare mitmelt poolt...

Ik 5 - Madis Jürgen ja väitlus

Ik 6 - abituriumi tegemised

Ik 7 - räägime loomisest

Ik 8 - pinkidest ning korvpallist

flashid

***29. märts on vaba!! Ülestõusmis-pühad ju...**

***13. aprill on esimene riigieksam, alustatakse kirjandiga...**

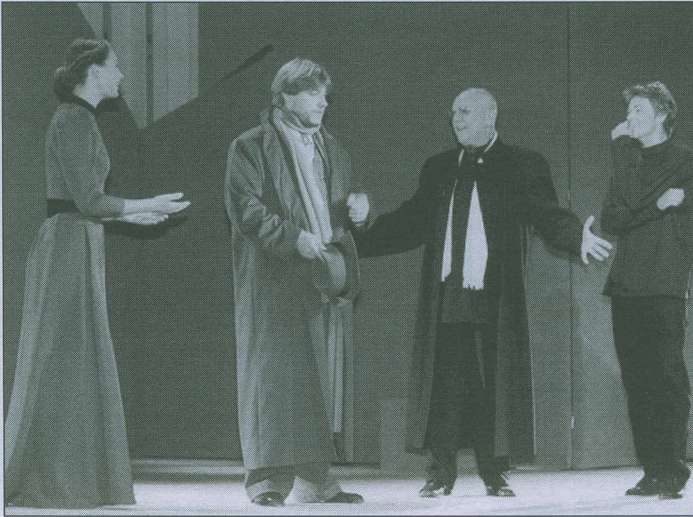

Canimus surdis...

2. april
8. april
20. april
21. april
1. mai
2. mai
4. mai

Kuidas Reaalkool Viljandis käis...

Nagu kõik teavad, käis kesk-kool neljapäeval, 7. märtsil Viljandi teatris Ugala. Vaatama läksime Fjodor Dostojevski etendust "Alandatud ja Solvatud". Õnneks polnud seekord nii külm kui eelmine ja bussi oodates ei pidanudki nii väga külmetama. Siiski oli agaramatel üht-teist reisi peale kaasa ostetud. Olles kohale jõudnud, oli

Alandatud ja solvatud...

meil tervelt tund aega, et söömas käia või tont teab mida teha. See koht, kus meie seltskond käis, ei hiilunud just oma söökidega, aga see-eest sai seal piljardit mängida. Kõik olid muidugi suures vaimustuses, kui etendus 15 minutit viibis, aga kui see lõpuks algas, oli pilt paljulubav: ühed sättisid ennast mugavalt paari-tunniseks uinakuks valmis, teised mängisid hoogsalt mobiilidega ussimängu, kolmandad lobisesid niisama jne. Siiski oli ka palju neid, kes etendust tõsi-meeli vaatama

asusid. Kui esimene vaatus hakkas lõpule jõudma, olid pooled minu taga istuvatest inimestest magama jäänud, mõnedel andmetel olid isegi osad õpeta-jad silma kinni lasknud. Minule isiklikult ei jätnud esimene vaatus küll mingit muljet, teist pole ma kompetentne kommenteerima – osad räägivad nii, teised naa. Igatahes olevat olnud vaadata. I-le pani punkti see, kui meie bussijuht keeldus tagasiteel metsapeatust tegemast.

Tore oli!

Al Coholic

Kõik võimlema!!

Ühel kolmapäeval, kuuendal märtsil toimus meie koolis põhikooli võimlemispidu, mille suur kollane plakat teile kindlasti silma jäi. Selline üritus toimus esimest korda ning korraldajaks meie koolis huvijuhipraktikal olev Marju, see rõõmsa olemisega naisterahvas, kes koolis kiirete sammudega mööda koridore liigub.

Pidu algas korraliku soojendusvõimlemisega, mida juhendasid alguses tütarlaps 12. klassist ning hiljem Reaalkooli vilistlased Mihkel ja Margus, kes hetkel õpivad TPÜ-s.

Soojendusvõimlemisest võisid osa

võtta kõik, kes vähegi soovisid. Ning soovijaid oli päris rohkesti. Soojendus tehtud, asuti kohe võimlemiskavade kallale, mida ju vaatama tuldi. Kavu oli kokku 7 ning neid hindas neljaliikmeline žürii, kes kõik olid abiturientid. Kavade järjekord oli järgmine: 7b – Linda, Maarja, Annika ja Kadri, 6a – Ulrika, Iren ja Jutta, 6c – Maarja, Anni ja Maria, 7b – Ivi, Ma-ris, Kristel ja Krista-Mari, 7c – Janika ja Karin, 6a – Anneli, Ingrid ja Kati ning 7c – Maria, Paula ja Heleriin. Lood, mille järgi oma kavu esitati, olid erinevad, alustades "I got a girl"-iga ning lõpetades "Lady Marmeladega"-iga. Kuniks žürii oma otsust tegi, toimus kõigile soovijatele limbo- võistlus.

Žürii tuli tagasi selliste tulemustega: Originaalseim riietus: 7c. Parim muusikapala: 6a "Burning Up". Keerukaim kava: 7c. Sarmikaim osavõtja: Jutta Tasmah. Aktiivseim klass: 7b. Edukasuhind läks 7c-le. Ning kogu võistluse võitis 6c.

Hiljem jätkus pidu diskoga, kus said ka need end liigutada, kes soojendusvõimlemisest osa ei julgenud võtta. Kokkuvõttes oli see üks tore üritus ning kõigi kohalviibijate arvates võik see üritus traditsiooniks saada.

...ja ongi kõik tantsimas!!!

Kaisa Selde

uudised

Kes tappis Denissi?

2. ja 3. märtsil toimus Raplas omapärane turniir. Tegu oli kõige huvitama võitlusformaadiga ehk mock trialiga ehk harjutuskohtuga. Formaadi kohaselt kuuluvad ühte võistkonda viis liiget ning rühma siseselt jagatakse, kes on tunnistaja ja kes advokaat. Pooled jagunevad prokuratuuriks ja kaitseks ning lõpuks otsustab kohtunik, kas süüalune on süüdi. Erinevalt teistest stiilidest ei ole mock triali puhul eraldi põhikooli, keskikooli ja tudengite arvestust. Kõik on koos, mis on väga hea, sest nii on hea võimalus andekamate ja kogenenumate pealt õppida. (Näiteks minu meeskonda kuulus parim kõneleja Ragnar Siil). Kogu võitlus käib väljamõeldud case'i ümber, mille aluseks olid sellel aastal Margo Looi fantaasiad, millel ma ka lühidalt välja toon.

Merivälja Eragümnaasiumis tapeti koolipeol mafiosniku poeg Deniss noahoobiga selga. Samal ajal üritas Deniss Catlynit (mitte kallist lehe peatoimetajat, vaid ühte teist) vägistada ja teda püüdis takistada Priit, kes oligi peamiseks süüdistatavaks. Pärast seda sõitis turvamehe sõnul mööda teed tumendatud klaasidega ja numbrimärkideta jeep. Tunnistajateks olid erinevad inimesed, kes rääkisid kõik üksteisele vastu.

Igatahes oli tegemist ülihea kaasusega, aga mitte sellest ei tahtnud ma täna rääkida. Põhiline oli siiski see, et võidukaks osutus võistkond, kuhu kuulusid Tallinna Reaalkoolist Kaarel Oja, Rainer Küngas ja juba nagu meie kooli poiss, Uku Uusberg (Raplast). Nagu alati, suutsid meie kooli poisid kogu kaasuse pea peale pöörata ja siis olukorrast võitjana välja tulla. See on realistidele juba nii omaseks saanud.

Meeldejäävaim dialoog:

Advokaat: "Kas ma saan õigesti aru, et hetkel, kui te olite kõhtu saanud rusika-hoobist hingetuna pikali maas, te seisite, jooksite ja olite kõnevõimetu ning röökisite, et Deniss Kätu rahule jätkaks ja et oligi viimane aeg, et keegi Denissi maha lööks?"

Priit: "Jah."

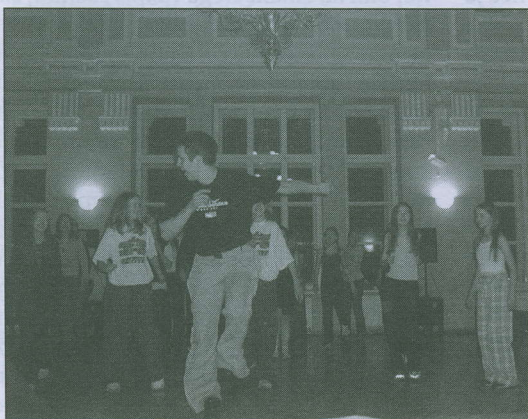
Advokaat: "Ning sel hetkel, kui te seda röökisite, seistes Denissile küllaltki lähedal, umbes 5 meetri kaugusel, keeras ta korraks pead, nägi teid enda poole tormamas ja ähvardusi hüüdmast, pööras uuesti Kätu poole ja kabistas edasi?"

Priit: "Jah."

(Kõike saatsid ilmestavad liigutused).

Nagu näete, sai palju nalja ja kõik kohalolnud ootavad juba pikisilmi järgmist aastat, et saaks taas kokku tulla!

Tuuli Reisberg

katsetest

Katsed korraldajate pilgu läbi...

Nagu mitmel eelneval aastal, nii ka tänavu korraldati Reaalkooli gümnaasiumiossa pääsemiseks katsed. Seekord oli katsete korraldamise au 10a klassil. Katsete toimumisajaks oli laupäev, 16. märts kell 10.00–13.00.

Kuigi katsed pidid hakkama kell 10.00, olid meie esimesed õpilased kell 8.15 koolis. Kõigepealt tuli meil esimesele korrusele registreerimislauad kohale tuua. Umbes 8.30, kui sellega oldi valmis jõutud ja terve klass kohal oli, algas kibe kiire töö. Meil oli vaja garderoobi numbrid üles panna, klassid üle vaadata, koodilehed valmis seada ja veel abiturientide 100 päeva balli järgse aula korda tegemisel kaasa aidata.

Kell 9.00, kui esimesed sisseastujad majja jõudsid, olid need tööd enam-vähem lõpetatud. 9.15 saabus esimene laine üheksanda klassi õpilasi ning garderoobis ja registreerimislauades töö juba käis. 9.30 oli terve garderoob ja esimene korrus rahvast täis ja tööd oli rohkem kui töölisi. Siiski saabus kõrghetk kell 9.45, kui terve garderoob ja esimene korrus paksult rahvast täis oli. 9.50 hakkas õpilasi vähemaks jääma, neid hakati klassidesse laskma ja registratuuris olid esimesed klassid juba täis registreeritud. 9.55 oli garderoob tühi ja viimased õpilased viibisid veel registratuuris. 10.15 oli majas lõpuks vaikus ning töö oli alanud kõigis klassides. 10.30 korjati kokku koodilehed ja klassidesse viidi füüsika ja emakeele ülesanded.

15 minutit hiljem algas arvutiklassis koodi-

lehtede sisestamine arvutisse. 11.40 korjati klassidest kokku matemaatika ülesannete lahendused. 12.30 olid paljud sisseastujad oma töö lõpetanud ja lahkusid majast. 12.40 korjati klassidest kokku füüsika ülesannete lahendused.

13.15 oli töö lõpetatud kõigis klassides. Arvutiklassis oli valmis saadud koodilehtede sisestamisega. 13.30 öeldi õpetajate toast, et üritus on õnnestunud. Meie olime oma töö teinud ja pääsime vabaks.

Pärast katseid oli mul võimalus küsitleda sisseastujaid. Suurem osa leidis, et katsed on rasked, aga Reaalkooli tasemele vastavad. Kõige lihtsamaks peeti emakeele osa ja kõige raskemaks matemaatikat. Keegi ei olnud oma vastustes päris kindel. Mainiks ka seda, et juba poolte füüsikatoode seas oli umbes 20 nullimeest. Järelikult oli tase ikka kõrge.

Ma küsisin ka oma klassikaaslaste arvamust nende töö kohta. Garderoobis leiti, et nad on saanud kõige kehvema töö, sest suur osa ajast polnud neil midagi teha ja kui neil oli midagi teha, siis oli neil seda

Miks ma küll seda valemit meelde ei jätanud?

liiga palju. Registreerimislauades oli sarnane mure, ainult kuna neil oli vaja vahepeal ka klassides käia ja registreerimisega ootasid sisseastujad rohkem kui riiete ärandmisega, oli neil natuke kergem. Kõige rohkem meeldis töö arvutiklassis olijatele, sest tööd ei olnud liiga palju ja igav ei hakanud.

Kokkuvõtteks võib öelda, et katsete korralduslik pool õnnestus täielikult. Tulemused on väljas alates 25. märtsist. Katsetajaid oli rekordiline 486 (eelmistel aastatel on olnud see number ca 420). Vastu võetakse umbes kaks klassitäit õpilasi, ehk siis iga kuues. Kindlasti sorteeritakse välja kõikidest kõige targemad ja huvitavamad noored inimesed.

Taavi Vaikjärv

...ja katsetaja nägemus asjast...

On laupäev 16. märts. Sisenen kooli, peas kumamas valemid: $N=A/t$, $F=mg$. Kui aus olla, on need valemid mu peas juba terve öö une asemel ringi luusunud.

Olles kooli sisenenud, vaatab mulle otsa suur stend, millele on kirjutatud midagi garderoobi ja üleriiete kohta. Täpsemalt ma midagi ei mõista, kuna näen enda ümber vaid võrrandeid ja võrratusi. Garderoobi jõudes valdab mind imestus. Nimelt poleks ma elus arvanud, et nii palju inimesi on tänasel päeval minuga ühise koolitee ette võtnud. Annan ära enda üleriided öeldes juba pähe kulunud numbri-kombinatsiooni, mille peale mulle pooleldi puust, pooleldi rauast number vastu antakse. Vaatan hetke seda numbrit ning siis jõuab taas kohale, et pole mingisugune tavaline koolipäev.

Astun vaikselt trepist üles lootes näha ka mõnda tuttavat nägu, kuid kahjuks ei hakka mitte ükski silma. Treppide juures on terve pikk rida laudu, millede kohal rippuvad tähed: ABCDE... Niisiis otsin üles tähe millega minu perekonnanimi lõpeb... S. Tütarlaps S-iga laua teisel poolel kirjutab

värisevail kätel minu andmed ankeedile. Senikaua mõtlen, et miks küll tema käed värisevad, ehk tuletan ma talle meelde teda ennast eelmisel aastal, mil ta minu asemel värisevail jalul kooli poole sammus. Õnne kaasa soovides juhatatakse mulle kätte tee, kus asub minu klassi. Astun ruumi, viimases pingis istub üks poiss ning tema on ka klassis olevatest õpilastest hetkel ainuke. Võtan istet, samuti tagumisse ritta – hea ja rahulik.

Esimene test oli matemaatika. Ausalt öeldes olin imestunud, kui mulle toodi leht vaid nelja küsimusega, tundides sai ikka harjutatud rohkemat, mis tõi nüüd kahtlemata palju kasu. Esialgu oli raske kirjutada, pastakas ei tahtnud kuidagi käes püsida. Hingasin kolm korda sügavalt sisse ja läks lahti. Kui olin matemaatika (enda arvates õigesti) valmis jõudnud, tabas mind üllatus, nimelt minu kõrval olev poiss seadis sammud ukse poole, olles juba kõik kolm testi lõpetanud. Ega siis midagi, läksin õpetaja laua juurde, et saada enda füüsikatestist. Alguses läks lihtsalt, kuid need valemid, mis mu peas tiirlesid

olid end võimatult sassi türelnud ning peale esimese ülesande ära tegemist tekkisid juba väikesed probleemid: kas $N=A/t$ või F/t ? Mida rohkem ma mõtlesin seda keerulisemaks asjad minu jaoks muutusid. Kui olin need 4 ülesannet mingil määral ära teinud, siis otsustasin, et annan töö parem ära, enne kui juhe täiesti kokku jookseb.

Eesti keele test oli samuti neljaosaline: kokku-lahku kirjutamine, komad, võõrsõnad – ühesõnaga kõik, mida arvata võis. Kui olin ka emakeelega valmis saanud, siis istusin mõnda aega kohal ja kahetsesin, et olin füüsika nii vara ära andnud. Kuid midagi polnud enam parata ning viisin ära ka viimase testi ja lahkusin. Hiljem juhtusin kuulma poiste juttu, kes rääkisid koosinustest ja kes teab veel millest, aga meie, me polnud neid ju veel õppinudki. Siis hakkasin ma kahtlema enda vastustes.

Leidsin teel kodu poole samuti koju suunduva klassioe, kel olevat kõik enam-vähem hästi läinud. Kuna ilm oli ilus, puhkasime veidi pargipingil ning sõime šokolaadi, mis oli ajutoiduks kaasa võetud. Ilusat kevadilma tähistades lootsime mõlemad südamest, et jätkame siin koolis ka järgmisel aastal.

Kaisa Selde

Madis, meie mees pressimandril...

Kas see pole mitte irooniline, et enamus realiste ei tea oma vilistlasi?

Inimesi tuntakse, kuid ei teata, et nad on ka endised realistid. Näiteks Madis Jürgen. Ma rääkisin siis Madisega pisut Reaalist, Eesti Ekspressist ja muust sellisest. Mida teada sain, võite kohe lugeda.

Kõigepealt – palganumbrit mulle ei öelda, kuigi see oli meie klassi levinuim

küsimus. Kuid artiklite kirjutamise kohta tulevad vastused õnneks kohe ja otse. Keda see huvitab, siis teadku, et Eesti Ekspressi kaheleheline jutuke on umbes 7000–8000 tähemärki (võrdluseks, see artikkel siin sisaldab 3300 tähemärki).

Kui tähtaega poleks, ei jõuaks EE igal kolmapäeval trükki. Madis ise ütleb, et kui mingi joon temas hästi välja on arenenud, on see enesekriitika – ta pusib kaua, enne kui tundub, et asi hea sai.

Mõned lood valmivad paari päevaga, kuid suuremate projektidega võib eriti kaua minna. EE lugejad ehk mäletavad riigi sünnipäevaks kogutud lugusid meta-nooli poolt tapetutest Pärnumaal. Seda tegi Jürgen kaks kuud. Vana (69-aastast) prostituuti jälitas ta kaks aastat (või kauem), enne kui loo lehte sai. Tiiu Silvesega läks samuti poolteist aastat. Kogus ja kogus killukesi ja siis ükskord kirjutas valmis. Madis Jürgenil on ju selja taga pikk ja huvitav nimekiri erinevatest eksperimentidest. Ehk mäletatakse sellised asju nagu oma auto ärandamine, tantsutuuri Hillary Clintoniga, päev ratastoolis ja Läti piiri ületamine, püss kaasas. Võis siis see, kuidas ta mööda linna käs ja inimesi sajakroonistega premeeris. Need on vaid mõned asjad pikas nimekirjas.

Ideid saab Madis igapäevaelust, mõtleb ise ja kuuleb kolleegidelt. EE-s ju ikkagi loominguline õhkkond, võib teha kõiksuguseid asju, peaasi, et huvitav lugeda oleks. Ka kirjutajal endal peab huvitav olema, see on peamine, rõhutab Madis.

Eesti ajakirjanduse hetkeseis olevat üldse hea, toimetused töötavad professionaalselt, pole enam nii nagu üksvahe, kui tänavalt sadas toimetustesse suvalisi tegelasi. Kuid uutele tegijatele, kui nad on head, jätkub toimetustes ruumi alati (seda on allakirjutanul hea kuulda).

Ja jutt jõuabki kalli, armsa Reaalini. Madis lõpetas olümpia-aastal, 1980, siis kui kooliseinad lipendasid vanast värvist ja

Madis ja tema töölaud

maja oli mitu aastat tellinguis. Sellest ajast on põhiliselt mees see, kui sai suurte veoautodega mööda linna kolistada, Väikse Maja keldris püüsi lasta ja muusikalis mängida – Neeme Kuninga lavastatud ingliskeelses Mary Poppinsis mängis Madis poissi, kelle nimi oli Michael Banks.

Kõige erksam pildike minevikust on 100 päeva ball, mille käigus tulevane ajakirjanik kehalise kasvatusõpetajale (õp. Nõmmik) trepi peal tagant sisse jooksis, kuidas proua oma kingakontsa murdis ja pärast terve öhtu tulivihaselt kummikutes ringi käis.

Enamus keskkooliaegseid tegevusi jäid Madisel koolist väljapoole, ettevõtmisse, mille nimi oli Kodulinn. Kodulinlased tegid vanalinnas igasugu restaureerimis- ja koristustöid (Madis restaureeris vanu uksi). Kodulinlased andsid välja ka oma ajalehte (umbes sellist nagu praegused koolilehed) ja siin see lehepisik Madist nakatas.

Muuseas, Madis on maalt pärit ja kui ta Tallinnasse keskkooli tuli, tundus talle algul uskomatu, et aknast paistab klassi Niguliste torn.

Kuidas Madis Jürgen selle kooliga ikka hakkama sai (küsimus tuli 11 b õpilaselt, kes ronib matemaatikatunni ajal mööda seinu üles, sest graafikud ajavad hulluks)?

Ega Madis ise ka oska seda öelda, matemaatikast ei teadnud ta aga juba siis eriti midagi, kuigi õp. Tümanok oli vägagi karm õpetaja. Õpetajatest mäletab Madis praegu Kuurmet, Soovikut, Priiki... (ja veel rida nimesid, kes meile midagi ei ütle.)

Kuidas Reaali maine tollal oli? Köva, arvab Madis. Kui kuuldi, et oled teisest keskkoolist, tõsteti põial püsti – see on köva kool!

Madisega oleks rääkida veel küll ja küll (ta on üks huvitav inimene), aga juba paneb ta jooksu. Järjekordne töö ootab ees.

P.S. Madisega tehti intrvjuu keskkooli õpilase jaoks megakallis kohvikus, lausa jube...

Catlyn Kirna

vilistlane

Veni, vidi, vici!!

Teiseks väitlussündmuseks viimasel kuul oli karikavõistluste neljas etapp, mis toimus Paides. Seal oli tegu suhteliselt uue formaadi väitluse ehk policy popperiga. Üldteemaks oli, et gümnaasiumis on liiga väike valikuvabadus. Selle peale püstitas jaataja kitsendatud probleemi. Näiteks: õpilased peavad istuma mõtetutes tundides, ei jõua eksamiteks õppida, kuna peab tegelema ka ebavajalike tundidega või liiga vähe valikainete tundidega. Selle probleemi lahendamiseks tuli välja mõelda plaan, plaaniga kaasnevad hüved ja plaani ligikaudne maksumus. Eitajate ülesandeks oli muidugi kogu see kaasus ümber lükata. Lihtsaimad variandid on ära tõestada, et probleemi pole, plaan ei lahenda probleemi, kahjud on suuremad kui kasud või kulutused ei tasu ära. Üldjuhul toimib väitlus tavapopperi reeglite järgi, kuid on palju huvitavam ja elulisem, sest arutletakse tegelike probleemide ja võimalike lahenduste, mitte mingi mõttetu teesi üle.

Reaalkooli olid esindamas kolm võistkonda koosseisudes Reaal 1 (Priit Raudsepp, Paul Keres ja Heidi Mallene), Reaal 4 (Kristi Grisakov, Eliis Salm ja Maris Meissaar) ja Reaal/RÜG/GAG (Kaarel Oja, Uku Uusberg ja Kaia Läänemets). Hoolimata kõigist spekulatsioonidest (viimases voorus pandi kaks Reaali omavahel kokku, kuigi selline asi on keelatud) ja nihverdustest oli olukord poolfinaali alguseks rõõmustav peamiselt vaid realistidele, sest poolfinaali pääsenud nelja võistkonna hulka kuulusid kõik kolm Reaalkooli oma. Neljas poolfinaali pääsenu oli kohalik Paide võistkond. Kokku läksid seega kaks Reaali võistkonda ja ka Paide sai realistid endale vastaseks. Ja nii lihtsalt see käiski, finaali kohtusid Reaal 1 ja Reaal RÜG/GAG, kus viimane ka võitis, ehk siis kolmikvõit Reaalis!!! Kõnelejate arvestuses võitis Morten Ritso TIKist, kuid Kaarel Oja oli teine, Heidi Mallene juba kolmas ja Paul Keres viies. Au ja kiitus meie kalleile väitlejatele!

Meelde jäävaim tsitaat:

Turniiri korraldaja Heiko Pääbo: "Nüüd kuulutan välja poolfinalistid, kes on väga reaalkooli kesksed."

Järgmiseks ürituseks on karikavõistluste viimane etapp, mis toimub 27. aprillil Tallinna Reaalkoolis. Reaali turniirid on alati pisut vabamad olnud, osaleda võivad nii pedagoogid kui ka tudengid.

Hetkeseis üldarvestuses on ülihea, karikavõistlusi juhivadki Reaal 1 ja Reaal RÜG. Kaarel Oja juhib ka kõnelejate arvestuses. Ootame põnevusega aprilli lõppu.

Tuuli Reisberg

tegemistest

Kirjand...

14. märts, emakeelepäev. Enamike õpilaste jaoks täiesti tavaline koolipäev (kui mingi väike test välja arvata), kuid abiturium kirjutab proovikirjandit. Ilmselt viimast aastat, sest järgneval lennul on valida, kas teha riigieksamina kirjand või grammatikatest.

Reaali Poiss uuris, mida arvavad proovikirjandist ja keeleeksamist abiturientid.

Paljude jaoks on nii pika jutu kirjutamine raske, Reaalkool ikkagi. Kuid siiski, aega on ju kuus tundi – midagi ikka paberile saab (isegi kui teemad väga jubedad on).

Uurimise käigus selgus samuti, et paljud praegused lõpetajad eelistaksid grammatikatesti, sest kirjandi edukaks kirjutamiseks on vaja mitmete tegurite kokkulangevust (meeleolu, aknast sisse kiirgav päike jms). Samuti on kirjandi hindamine äärmiselt subjektiivne. Kõigile kirjutistele üle Eesti ei saa ju punkte anda sama komisjon. Mõnele võib üks kirjand väga meeldida samas, kui teine pedagoog paneks sama asja eest väga vähe punkte. Sellise loomingu asja kirjutamine ja hindamine oleneb ju ikka ja ainult hetkest ja inimestest.

Eksami ettevalmistusse peaks kuuluma ka raamatute lugemine, et sealt tsitaate maha kirjutada või mõtteid saada. Suur enamus meie 12ndikest ei kavatsegi suurteoseid lugema hakata, sest selleks pole lihtsalt aega – teised eksamid nõuavad kõvasti rohkem õppimist kui kirjand.

Paljudel ei läinud proovikirjand nii hästi, kui oodatud-loodetud, aga sellepärast ei tohiks tujul langeda lasta – eksamil on teised teemad ja teine meeleolu (ilmselt). Reaali Poiss usub, et kõige olulisem on enesekindlus ja hea tuju – siis on ka tulemused paremad.

Silvia Viidik

Ka uiskamas...

7. märtsil, siis kui gümnaasium Viljandis teatris käis, oli Reaalkooli põhiastmel linnahallis uisutamise päev, Reaalkool oli u. pooleks päevaks üürinud õpilastele jääväljaku, kus õpilased hommikul uisutada said. Linnahalli sisse pääses tasuta, kuid uiskude laenutamine maksis 15 kr ja seal ootas ka pikk järjekord kuna soovijaid oli palju. Väga paljude õpilaste arvates oli väga lõbus ja nalja sai palju ning nad jäävad järgmise aasta uisupäeva ootama.

Janika Leisalu

Sajaga lõpuni ehk ballist!

15. märtsil pidasid abiturientid traditsioonilist 100 päeva balli. See on pidu, mida võib tegelikult pidada meie lõpu alguseks. On meile nüüd ju juba vähem kui sada päeva antud selleks, et saaksime veel viimaseid kordi koolipinke nühkida ja õpetajate kannatust proovile panna. Aga eks kõik head asjad saavad kord otsa.

Ball ise algas külaliste traditsioonilise sissmarsiga ning väga piduliku peotantsu poloneesiga. Viimast on olnud võimalus jälgida ka noorematel realistidel, kes silmi punnitades üle rõdu ääre kiiksid, kuidas me viimasel nädalal enne balli seda tantsu aulas harjutasime. Peale poloneesi avas balli direktor Gunnar Polma ning prints ja printsess Tiit ja Age said endile kaunid linnid 116. lennu printsilt ja printsessilt Urmetilt ja Kadrinilt. Seejärel saabus aga ansambel Olav Ehalaga eesotsas ning kõlalsid esimesed valsitaktid, misjärel kattus tantsupõrand printsi ja printsessi ning paapaaide Priidu ja Kerli ning Kaido ja Marja juhatusel kiiresti keerlevate paaridega. Sedaviisi algaski siis 117. lennu üks viimaseid peoõhtuid vanas armsas koolimajas. Nagu ikka eestlaste puhul kombeks, ei saa alguses vedama ja hiljem pidama. Kui esimeste tantsude ajal pidin tseremooniameistrina mööda maja ringi jooksmas ning inimesi tantsima ässitama, siis hiljem lahenes see probleem iseenesest ning viimased paarid lõpetasid alles siis, kui kogu majas tuled välja lülitati.

Pärast esimest tantsuringi toimus Tiit Kuuskmäe ja minu eestvedamisel turniir rüütlitele ning nende südamedaamidele, kus asjaosalistel tuli näidata oma oskusi kõiges, mida ühel rüütli vaja läheb. Algatuseks pidid rüütli daamide poolt lendu lastud rõngaid mõõga otsa püüdma, näidates sellega osavust relvade käsitlemisel. Teiseks ülesandeks oli oma kauni tantsuoskuse demonstreerimine. Tants mida tantsiti, ei olnud küll just rüütliagadest pärinev, kuid see-eest tõi väga hästi välja paaride tantsuoskuse. Kolmandas osas pidid aga rüütli oma südamedaamile, kes parasjagu kõrgel lossitornis nukralt aknal seis, kauneid luuletusi deklameerima ning seejärel tegid balli prints ja printsess teatavaks, kelle nad otsustasid rüütliks lüüa. Peale pikka kaalutlemist ostusid välja valituteks Ülari ja Piia. Seejärel aga jätkus ball tantsudega.

ballirahvas...

Peo kolmandas osas esines meile üllatusena maailmakuulus stepptantsija Aleksandr Ivaskevits. Tema etteaste jäi kõigile meelde. Enne aga, kui ball päris otsa lõppes, söödi veel ära ka pidulik kohupiimatort. Nagu juba öeldud, ei tahtnud keegi kuidagi koju minna. Ning nagu öeldud, saadi meist lahti alles pärast seda, kui kogu koolimaja pimedaks tehti.

Sedamoodi toimus siis koolivaheaja eelisel reedel koolis 117. lennu abiturientide ball, kuulutab ette peatset lahkumist. 100 päeva on tegelikult väga lühike aeg, kuid selle sisse peavad mahtuma sündmused, mis võtavad kokku kogu eelnenud elu ning saavad aluseks ülejäänud elule. Selle all mõtlen ma 13. aprillil kirjandiga algavat riigieksamite sessiooni. Veel viimased sada päeva oleme koos inimestega, ilma kelleta enam elu ette ei kujutaks, kuid kellest enamust kohtame järgneva eluaja jooksul mitte rohkem kui seitse korda – korra, kaks kooli kokkutulekul, paar korda vilksamisi tänaval ning korra seoses tööga. Seepärast ongi need sada maagilist päeva tegelikult vist kõige parem ja südamlikum osa kogu kooliteest. Mäletan veel selgelt, kuidas end põhikooli lõppu kõik korraga hästi suureks sõpradeks said ning lõpupeol juhtusid asjad, millest poleks osanud undki näha. Sarnaseid juhtumisi on tegelikult võimalik kogeda nüüdki. Ametlikult loetakse lõpu alguseks 100 päeva balli, kuid tegelikult oli selleks vist too päev, kui me ühel vahetunnil kolmandal korrusel lihtsalt heast peast ringmänge mängima hakkasime. Loodan, et selle järelejäänud ajanukese jooksul, mis meile siin koolis käia antud on, saame üle oma erimeelsustest ning võtame viimast ja teeme tegusid, mida alati oleme tahtnud enne kooli lõppu ära teha. Nii et ka kõik teised, õpetajad ning kaasrealistid, olge palun mõistvad, kui me nüüd natuke imelikult käitume, varsti oleme ju igaveseks ära lennanud...

Martin Varvas

Ühest kalast Reaalis...

Esimene märts tõi lohutust kõigile neile, kes jõulukuu viimastel päevadel suurest ootusest kuuske alla pattu kahtsema olid sunnitud pöörduma (loe: loominguõhtu jäi tol korral ära). Selle eest pandi teadmine tallele ning seda meeldivam oli taas kohtumise rõõmus kala Reaali aeroobikasaali suure peegelseina ees.

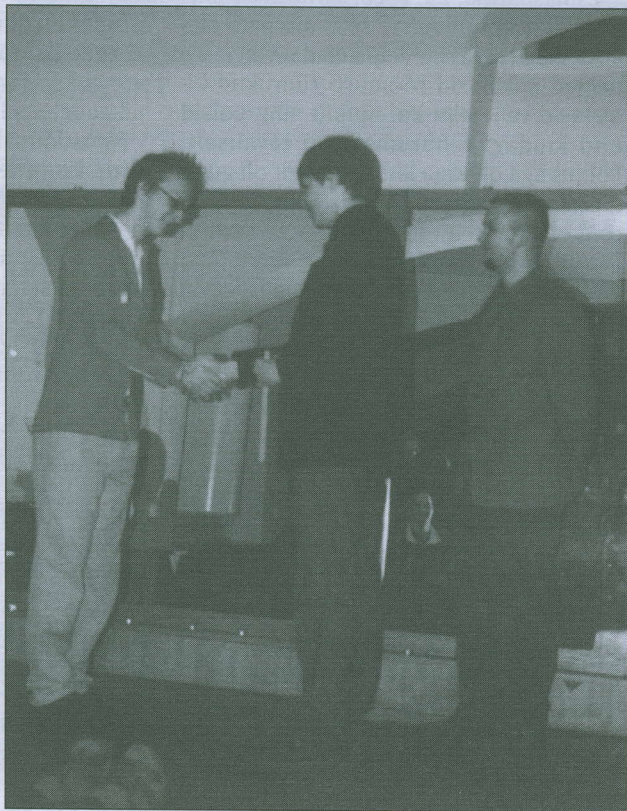
Mortalkombatlikud, ajaloo praktikantlikud, perverslikud, luulelisromantilised, striptiisilikud, kakalikud, zumzum-mesimumlikud, filosoofilisgnostilised, vedelleivalikud ning puht viiulkitarlikud meeleolud löid kummalise tunde loominguõhtu või millestki, mis igatahes pidi seda meenutama.

Koha peegli ees oli hõivanud väärikas Reaali Vaim, kes kord-korralt

ikka enam ja enam kirkastus ning vahetevahel suud maigutas, justnagu viimatijoodud presidendi pilsner oleks talle kurku kinni jäänud või midagi. Vahetevahel lõi publikum suurtest imetegudest õnnelikult käsi kokku, tagus rusikatega vastu põlvi ning avas suu, paljastades seejuures oma koolkeidist ja blendameedist läikima löödud hambad ning kõkutas naerda. Ja kui tore see oli!

Lae all tiirlesid kõik need tohutud elevandiskeletid, mis meil eelmistest kordadest järgi olid jäänud ning esinejad viskasid pealtvaatajaid oma tordi- ja koogitükidega pikki molusid, teadmata, et see kõik just nõnda pidigi olema ja et tädi, kes oli palgatud morssi valmistama, oli eelmisel päeval Kopli trammist välja astudes rangluu pilbasteks murdnud ning seetõttu pididki kõik pikkade nägudega tseremoonia lõpuminutitel koju kõmpima.

Ometi meenusid läbi nostalgia ja mälestustetuha kõik need möödunud kuulsusrikkad ajad armastusest, õudusest, naljast, absurdist ja kes teab, millest kõigest veel. Seepärast polnud ka midagi imestada – olugi, et imestamisrõõm on kõige suurem rõõm kahjurõõmu järel –, et rüütel Brian, kes tollel hetkel oli inkarneerunud Tiidukese, Inesekese, Henrikukese, Jarnokese ja Jukokese (tuunistatud hulluks – tõlkija märkus) südamesse, leidis endas niipalju vaimujõudu, et varahommikul Mati Taldi kuurist telliskivi haarata, see siis

Mitu põlve loominguõhtu: Tiit Kuuskmäe 117, Andres Kauts 116 ja Siim S. Rohtla 115 lend

vanade korvpallitossude kilekotti asetada ning (nagu põrsas kotis) järgmise põlvkonnale Tarkade Kivi nime all edasi toimetada.

Ja lõpuks oli vanamees ikkagi üks. Siis, kui kõik olid juba läinud ning tema veel viimasena lipukest siit ning karratükikest sealt kokku kogus, valdas teda sügav melanhoolia. Ta vaatas peeglisse, selle tõelisuse ja tõetuse neonlikku lakmuspaberisse ning tundis ennast vanana. Mööda põske voolas üksik pisar nagu kuivanud kõrbeoja viimane piisk ja ta tundis selle soolast maiku oma huultel.

Vaikselt sulges ta enda järel ukse ning seadis sammud kodu poole. Ta teadis, et väga paljud tulevad veel pärast teda ning et tõe vaim lööb kunagi veel sama kirkalt põlema kui nüüdki. Hoolimata sellest valdas teha hingemattev kuibus. Talle meenusid kõik need uljad õnne ja nooruse päevad, kui miski polnud võimatu ning elu tundus mänguna.

Ta vaatas puistee raagus puudevõret ja toksis jalaga enda ees pisikest kivitüki-kest. Vanamees nägi enda ees uut algust, selle vana lõpust lähtuvat nooruslikku valguskanalit ning muigas. Tundmatu tulevik tekitas temas mõnusat närviködi...

Tiit Kuuskmäe

Järmisel aastal hakkab omaloomist korraldama Helen Pikkat!

loominguõhtu

Mälestus Peterburist

rasvhappeks tahkunud
odekolonnitilk asotsiaali
laugel laubal on
mu esimene mälestus
kevadisest Peterburist
olugi et olen seal olnud
vaid unenägudes

Laurentius

Talve

põhjamaise pakase kehtav
karmus
läbi lööb lihastest, lukku paneb suu
lollimängimisel pole enam mõtet
kasutada tuleb kasukasse-
mähkumise-võtet

Laurentius

The Wall

Why is this wall
In front of me,
That I just cannot brake?
Why is this disease
Flowing over me?
Another piece of me it takes.

Why do I see these things?
The things,
No one would bear to watch.
All this pain I'm living through
I can't take this
It's just too much.

I try to brake the wall,
The wall
Between the world and me.
From my eyes these tears they fall,
For something
That never should have been.

I try to brake the wall,
Being created
Between you and me.
I hear my name you call,
But you will never
Ever see.

That I don't need you.
No one needs me.
I can't see you
And you can't see me.

I'm behind this wall
In front of me.
One day it will fall
But still no one can see.

TauntZ

Reaalkool

Nurisevaid arvustusi Reaali pinkidest...

Pinkide armas teema on õhus rippunud juba mõnda aega. Ikka see sama jutt, et põrandal ei tohi istuda, samuti garderoobis, sest see tekitab Saimi sõnul liiga palju müra ja segab töötegemist.

Istuge pinkidel lapsed, istuge pinkidel!!! Noh, eks me siis istusime pinkidel. Nimelt tegin ühe eksperimendikese väikesel Reaalkoolile omasel arvutuslikul meetodil. Võtsin aga inimesed kokku ja panin nad pinkidele istuma. Neile meeldis, aga vähe ruumi oli. Tehes mõnigaid loendusi ja arvutusi, sain teada, et tavalisele pingile mahub 5 inimest, kui kõigil on üks ja seesama jalg üle põlve, ning garderoobi pingile 16 inimest. Tavalisi pinke on koolis korruste peal laiali kokku 10 seega nendele pinkidele mahub kokku $10 \times 5 = 50$ inimest. Garderoobi pinke on 2 seega $2 \times 16 = 32$. Niisiis on igasuguste koridori pinkidele ära mahutatud $50 + 32 = 82$ inimest kogu kooli õpilastest, mida on kokku u. 1150. Võtame siit maha väikese maja mudilased $1150 - 250 = 850$ õpilast. Seega $850 - 82 = 768$. Ütleme, et sellest viimasest arvust võtame maha veel pidevalt mööda kooli vabatahtlikult ringi jooksvad aktivistid, kes isegi hea tahtmise juures ei jõuagi vahetunnis kuhugi maha istuda. Ligi-kaudselt on neid 25. Istujaid jääb seega veel $768 - 25 = 743$. On olemas veel mõistlikke õpetajaid, kes lasevad vahetunnis klassis olla. Neid on umbes viis, seega klassis saavad olla $5 \times 36 = 180$ õpilast. Koridori põrandale aga jääb veel $743 - 180 = 563$ õpilast. Osades vahetundides on veel sööjad, kes istuvad sööklas. Neid on umbes ühes klassis 25 ja korruga sööb sööklas ütleme 6 klassi, seega $25 \times 6 = 150$. Lisaks on olemas ka tublid õpilased, kes järgivad reegleid (väga haruldane liik, eriti gümnaasiumi seas), neid võib olla kuskil 20.

Kokkuvõttes võib öelda, et istutada on veel $563 - 150 - 20 = 393$ õpilast. Mida ette võtta nendega?

Dea Veeremäe

Reaali korvpalliheitlused

Esmaspäeval, 25. veebruaril võis koolis ringiliikuvate inimeste seas märgata elevust. Päike säras kuidagi heledamalt, laste palged pakatasid rõõmust: tüdrukud kihistasid valjemini kui muidu ning poisid olid kuidagi rahutumad kui tavaliselt. Põhjus aga oli väga lihtne: nimelt oli gümnaasiumi uisupäev ning kellelgi polnud rohkem kui neli tundi. Kuid tegelikult ei läinud see päev ajalukku mitte ainult tänu libedale jääle. Tollel kaunil esmaspäeval leidis aset ka kooli korvpalliturniir. Üksteiselt võtsid mõõtu kõik keskkooli klassid ning nende seas ka põhikooli koondis.

Sel ajal kui gümnaasistid vahetustega uisutamas käisid, kogunes võimlasse aukartust äratav rahvamass. Kõlasid ergutushüüded, lehvisid loosungid ja undasid pasunad. Juba esimese vooru ülimalt tasavägist kohtumiste järel hakkasid selgeks saama turniiri favoriidid. 12a võitis 10a klassi 81:40, 12c 11c-d 43:22, põhikooli koondis alistas 10c tulemusega 46:35, väga haarava kohtumise järel võitis 11a 11b klassi 57:40 ja 12b nuhtles 10b klassi koguni tulemusega 64:18. Kuid ega kaotajad ei heitnud meelt, sest finaali võis pääseda ka läbi lohutusringi.

Järgmiste voorude alguseks olid pinged jõudnud haripunkti. Fännid vallutasid kõik kohad, mis mängijatest vabaks jäid, saali põrand ja seinad vappusid ergutushüüete taktis, korvirõngad värelesid, mängijad higistasid ning kohtunikud vilistasid. Rahvas suutus vaevu-vaevu oma emotsioone talitseda. Kuid kõigele vaatamata kulgesid mängud omasoodu edasi. Põhikooli koondis suutis küll teises ringis alistada 11a kuid kolmandas ringis tuli alla vanduda 12a klassile, kes alistas teises voorus 12c klassi tulemusega 51:38 ning edasi jätkus nende tee juba lohutusringis. Neljandas voorus läksid aga kokku 12b ja 12a. Peale pikka ja tasavägist võitlust tuli siiski tunnistada 12a paremust 59:46. Seega oli 12a taganud endale koha finaalis, kuid teise finaali osapoole suhtes oli kõik veel lahtine.

Kolmapäev, 27. veebruar, oli see päev, kus pidi lõpuks selguma, kes on ikkagi Liivimaa parim ratsanik. Kuid veel enne seda tehti kindlaks Reaali parim korvpal-

lis. Juba varahommikul kooli uksest sisse astudes oli õhus tunda elektrit. Vana maja oleks justkui tahtnud tuhandeks tibatillukeks tükiks lennata. Kuid õnneks asi päris niikaugele ei läinud.

Pärastlõunal, kui kõigil juba tunnid läbi olid, kogunesid vahvad korvpallurid ning neid saatvad vihaste fännide hordid taaskord kitsukesse võimlasse, et viimaks ometi suud puhtaks rääkida. Esimese asjana üritati selgitada 12c ja 12b vahel, et kes ikka saab 12a vastaseks eelolevas finaalis. Kuid nagu ikka sellistel puhkudel, jäi paljastest sõnadest väheseks ning noored mehehakatisid ei suutnud tühja jutu abil oma erimeelsusi lahendada. Seepärast võeti nõuks hoopis korvpalli mängida: kes kaotab, see läheb pesema ja kes võidab, see läheb edasi finaali.

12b ja 12c vaheline poolfinaal kohtumine kulgeski eriti kaasakiskuvalt. Esimesel poolajal domineeris 12c tänu kõigi korvpallurite heale mängule. Kuid teisel poolajal läks 12b Sova kolmest juhtima. 12c vihased noored poisid tegid küll kõik, mis nende võimuses, kuid Hendrik Sova pallilendu nad siiski väärata ei suutnud. Seega lõppes kohtumine 12b kasuks.

Aga see oli alles algus, sest finaalis tuli vastu seista 12a vahvatele pallipoistele ning nemad juba nalja ei mõista. Ja juhtuski nii, et 12a hakkas kohe alguses näitama, mis värk tegelikult on. 12b poisid püüdsid küll kõigest väest, aga ikkagi ei suutnud midagi erilist korda saata. Vahest mängis siin natuke rolli ka väsimus, mis oli kontidesse jäänud eelmisest poolfinaal-kohtumisest, kuid kes seda teab. Igatahes oli 12a edu vahepeal päris mäekõrgune. Teisel poolajal juhtus siiski üks intsident, mis 12b-le natuke kasuks tuli. Nimelt suutis 12a tubli korvikütt Kristjan Kangro ennast vigastada ning pidi mõneks ajaks platsilt lahkuma. See avaldus mõningal määral ka mänguseisus ning 12b vähendas natuke vahet. Kuid siiski jäi sellest väheseks ning 12a krooniti Reaali "kossukunnideks" tulemusega 55:43. Lõpetuseks pean mainima veel, et 12a ei kaotanud kogu turniiri jooksul ainsatki mängu ning oli vastastest alai enam kui 10 punktiga ees.

Martin Varvas

õp. Otsman: "Karahvin, noh, teate küll, nagu lillevaas..."

õp. Otsman: "Ma pommitan teid praegu sugudega, sest muidu te ei õpigi neid ära!"

Polma bioloogia tunnis sõna suksessiooni kohta: "Kas te olete seda varem suhu võtnud?"

õp. Saukas: "Teoreetiliselt muidugi, kui on väga pikk kang, siis on võimalik jõus võita miljard korda

või mustmiljon korda või kirjumiljon korda."

õp. Otsman: "Mis soost see kana meil oli? Kui ta pannile läks, siis kadus sugu ära!"

Otsman: "Sellegipoolest ma hoia-tan ette, et testis ma panen teile..."

Saaret: "Kui te tunnete ennast Püha Luukasena, siis ühest küljest on see tore, aga teisest küljest vajate te arstiabi."